

nezahrnuje v sobě nutně cizoložného poměru. Ten musil by po případě teprve býti prokázán. Cizoložství nemůže však podle §u 503 tr. zák. býti vyšetřováno a potrestáno z moci úřední, nýbrž pouze k žádosti uražené strany. Z toho následuje, že důkaz dosud trvajících cizoložného poměrů dal se vésti jen novou obžalobou soukromé obžalobkyně Olgy G-ové, kterážto obžaloba však podána nebyla. Neodpovídá proto také zákonu, když okresní soud nařídil četnictvu, aby vyšetřilo, zdali Viktor G. a Anežka S-á v L. pokračují v nedovoleném poměru, to tím méně, když okolnost, že odsouzení bydlí spolu na zámku L., nebyla odvolacím soudem neznámou, ale nicméně, povoliv podmíněné odsouzení, nevyslovil ve smyslu §u 4 zákona pro odsouzené nějaké obmezení co do místa pobytu a způsobu života. Nelze míti za to, že obmezení takové obsaženo již jest implicitě v podmíněném odsouzení obviněných pro cizoložství, neboť zákon žádá v odstavci třetím §u 6 výslovně, by jednáno bylo proti uloženým obmezením, tedy stanoveným *expressis verbis*, a i pak by výkon trestu ihned nařízen býti nemohl, nýbrž teprve po napomenutí. Za tohoto stavu věci okresní soud právem vyslovil ve svém usnesení z 13. ledna 1923, že pokračování spolužití obviněných ve společné domácnosti mohlo by býti předmětem nového trestního oznámení, nikoli však podkladem pro rozhodnutí a odejmutí podmíněného odkladu trestu. Teprve v případě nového odsouzení pro přestupek podle §u 502 tr. zák. nastaly by podmínky, aby rozhodnuto bylo podle čtvrtého odstavce §u 6 zákona, má-li totiž odložený trest býti vykonán. Odvolací soud, vyhověv rozhodnutím z 16. února 1923 dotyčné stížnosti soukromé žalobkyně, přehlédl onen zákonný předpoklad pro přípustnost vyšetření cizoložného poměru mezi Viktorem G-em a Anežkou S-ou a, nařídív o návrhu soukromé žalobkyně rozhodnouti ve veřejném sezení ve smyslu §u 8 zákona, porušil tím též ustanovení §u 503 tr. zák. Tím ovšem postrádá další řízení obou stolic i s rozhodnutím o útratách všeho zákonného podkladu.

Čís. 1620.

Slovensko a Podkarpatskou Rus nelze pokládati za cizozemsko ve smyslu §§u 5, 23, 24, 64, 65 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák.

Dodatečné udělení povolení k dovozu nevylučuje trestnost pachatele, jenž dovezl dobytek proti platnému a řádně vyhlášenému zákazu.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1924, Zm II 17/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 23. listopadu 1923, jímž byla obžalovaná podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin podle §§u 5 a 65 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák., zrušil napadený roz-

sudek a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze upřítí oprávnění zmateční stížnosti veřejného obžalobce, pokud, opatřujíc důvod zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 b) tr. ř., vytýká, že nalézací soud, zjistiiv, že obžalovaná dne 23. dubna 1923, přes řádně vyhlášenou záповěd Zemské správy politické v Brně ze dne 6. září 1922, vydanou na základě §u 5 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák., týkající se dovozu vepřového dobytka ze Slovenska na Moravu, dovezla čtyři selata z Nového Města nad Váhem do V. nad Mor. a že zákaz dovozu vepřového dobytka ze Slovenska na Moravu byl v obci V. nad Mor. vyhlášen dne 22. září 1922, a prohlásiv, že neznalost této vyhlášky nevylučovala by trestnost činu obžalované. Neprávem shledává okolnost, kterou trestnost činu se ruší, v tom, že obžalované bylo dodatečně zemskou politickou správou v Brně uděleno povolení k dovozu těchto selat. Pro názor, že čin stal se tím beztrestným, není v zákoně opory. Nelze ovšem dovolávati se na odůvodněnou právní povahy přečinu ustanovení §§u 5 a 65 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák., ježto vzhledem ke změně státoprávního poměru mezi Slovenskem a historickými zeměmi republiky skutková podstata tohoto přečinu v tomto případě v úvahu přijíti nemůže. Jak nasvědčuje tomu celá úprava druhého oddílu a doslov onoho zákona a díkce jednotlivých jeho paragrafů, zamýšlel zákonodárce předpisy těmi chrániti právě země tehda na říšské radě zastoupené proti zavlečení nemocí dobytčích z cizozemska do tuzemska. Že k cizozemsku ve smyslu tohoto zákona tehdy ovšem patřily i tak zvané země koruny sv. Štěpána, tedy i Slovensko a Podkarpatská Rus, na věci ničeho nemění, uváží-li se, že právě se strany Uherska přímo úzkostlivě bylo na to hleděno, by jeho státní samostatnost v každém směru byla zdůrazňována. Za nynějšího poměru těchto zemí k historickým zemím republiky, jak ustálen jest §§y 2 a násl. ústavní listiny, jeví se přes různost v obojím zákonodárství používání předpisu §u 5 cit. zák. k uzavírání se jedné části republiky proti jiné části, přihlíží-li se k pravému smyslu zákona, neudržitelným, a nelze překročení zákazu dovozu podřaditi pod § 65 zák., jak obžalobou navrhováno, byť i vyhláška zemské správy politické dovolávala se §u 5 zákona o nem. dob. Pro potrestání překročení zákazu mohou přijíti v úvahu po případě jen předpisy III. oddílu zákona (viz §§y 23, 24 a 64 zák.). Ale i o předpisech těch platí, co zmateční stížnost uvádí o přečinu v §§ech 5 a 65 zák. naznačeném. Neboť mohou přijíti i zde v úvahu jen předpisy, jež dlužno pokládati za tak zvané delikty formální (§ 238 tr. zák.), jež jsou dokonány již tehdy, překročí-li pachatel vědomě ten který zákaz, a jejichž trestnost nemůže býti vyloučena dodatečným udělením povolení k němu, nestanoví-li zákon opaku. Napadený výrok jest tedy zmatečným ve smyslu dovolávaného důvodu zmatečnosti a pro nedostatek skutkových zjištění, jež by při právním podřadení slušelo nálezu položití za základ, bylo rozsudek zrušiti a věc přikázati příslušnému nyní soudu okresnímu k opětovnému projednání a rozhodnutí.

rozsouzení, ježto o přečinu, odůvodňujícím příslušnost sborového soudu, dle toho, co doličeno, mluvíti již nelze.

Čís. 1621.

Povinnost soudu zvláště odůvodňovati (§§y 270 čís. 5, 281 čís. 5 tr. ř.) obecné subjektivní předpoklady přičitatelnosti trestného činu, v zákoně zvláště jako znaky dotyčného zločinu neuvedené, řídí se tím, co dle výsledků hlavního přelíčení bylo bráno stranami v pochybnost.

Oprávnění hajného k úřednímu výkonu na veřejné cestě (§§y 68, 81 tr. zák.) a k provedení osobní prohlídky i bez přibrání orgánu bezpečnostního úřadu.

§ 33 zbrojního patentu předpokládá jen takový počet zbraní, který překročuje prokázanou potřebu a tím odůvodňuje podezření zneužití; stačí po případě i tři zbraně.

(Rozh. ze dne 2. května 1924, Kr II 532/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. září 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., přestupkem nedokonané krádeže dle §§ů 8, 460 tr. zák. a přestupkem §u 312 tr. zák. a §§ů 32 a 36 zbrojního patentu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek dle §u 281 čís. 5 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že soud zvláště nezjistil a neodůvodnil, zda stěžovatel byl si toho vědom, že jde u hajného F-a o osobu vrchnostenskou a o konání služby nebo vrchnostenského příkazu. Tento nedostatek důvodů činí prý odsuzující rozsudek ve směru §u 81 tr. zák. nejasným, neúplným a sobě odporujícím. Než zmateční stížnost přehlíží, že, pokud jde o obecné subjektivní předpoklady přičitatelnosti trestného činu, v zákoně zvláště jako znaky dotyčného zločinu neuvedené, řídí se povinnost soudu, zvláště je odůvodňovati, tím, co dle výsledků hlavního přelíčení bráno bylo z některé strany v pochybnost. V tomto případě obžalovaný vůbec popíral, že se s hajným F-em při příležitosti, o níž jde, utkali. Šlo tedy jen o to, zkoumati, zda v příběhu, jak jej svědek F. pro nalézací soud přesvědčivě potvrdil, obsaženy byly veškeré zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu, najmě zločinu podle §u 81, pokud se týče přestupku §u 312 tr. zák. Nikým nepopíranou a v pochybnost nebranou otázkou vědomí stěžovatelova ve směrech naznačených, neměl proto nalézací soud přičiny v důvodech zvláště se zabývat, to tím méně, když zjistil na základě výpovědi svědkovy, že byl jako hajný oblečen ve stejnokroji hajného, a sám stěžovatel připustil, že F-a zná, byl i s ním osobně do styku dosud nepřišel. Dle toho vyhověl rozsudek s dostatek předpisům §§ů 270 čís. 5 a §u 281 čís. 5 tr. ř. S hlediska §u 281 čís. 9 a) tr. ř. napadá stížnost výrok, odsuzující stěžovatele pro zločin §u 81 tr. zák.